

Peaks ommeti linnoke laulma,
sowib mönni, kui hea nõu pudub; — ag-
ga, kui ta laulab, panne siis tähhele! —
Moor naene ei saand kanga kuddumisega
toime, lõngad lüksid kõik käest karki ja sassi.
Temma jättis kanga senna paika ja jooksis
metsa. Seal raius rahn suurt puud, mis
temmale need ennekuuldud sõnnad mele
tulletas: „täna nattoke, home nattoke, kül-
lap suur wähheneb.“ Temma sai julgust ja
ütles: „kui se pissoke linnoke lodab selle
sure pu mahha sawad, siis ei sa minna om-
ma kanga wasto?!“ Põris omma mele,
läks fojjo, sõlmis lõngad kinni ja kuddus
kanga mahha.

S o l k i m e s e s o h k.

Saks ostis trahteris puddeli jodawat-
wina, ja pallus ennesele teist puddelit wet
tua, et wina omma tahmise järrele lahja-
maks tehha. Trahteri isfanda kwe aastane
poioke, kes sedda näggi ja kulis, ütles ter-
rawaste wõderale: sedda polle teil tarwis

ennam tehha, mo pappa kallas keldres jub-
ba wet peale. — Seddasamma koerust te-
wad ka wahhest kõrtsmikud; pealegi weel
pimamehhed, kes pima ja korele te ärest
krawist wet sissepannewad.

Z o d i k.

Ühhe saksa olli jodik tener, kes allati
joobnud olli. Kui ta ühhel hommikul waru-
des tuppa tulli, ütles herra temmale: lakke-
wassikas, jubba hommiko warra olled ennese
täis tõmband! „Ärge panke pahhaks, aus
herra,“ wastas tener, „se on weel eilest
iärge.“

Te, te poeg, küll sa eest leiad.

Lapsed piddawad wahhest wannemate toit-
mist raskeks. Sedda mõtles ka üks poeg,
ja wiis omma issa kelgoga sohho. Temma
ennese wäike poeg olli ka järrele tulnud ja
ütles: „issa, ärra jätta kelko mahha, kelle-
ga minna siis sinno üksford sia toon.“ Selle
peale ehmatas mees nenda, et wanna is-